

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4202/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Ive Bekić iz Zagreba, Demetrova ulica 5, OIB: 10159604107, zastupane po punomoćnici Mariji Maričević, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Zlatku Kenzoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva KNEZOVIC & Partneri j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 17. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i njezine punomoćnice odvjetnice Marije Maričević, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 067-53013433, zaključenog između tužiteljice Ive Bekić i tuženika Addiko Bank d.d. (ranije HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.), u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 740,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. siječnja 2010. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a

za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 682,64 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 18. lipnja 2025. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je kao korisnica kredita s tuženikom (ranije HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.) kao kreditorom 30. rujna 2009. zaključila Ugovor o kreditu broj 067-53013433 na iznos od 74.000,00 EUR. Nadalje je navela da je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita, na temelju čega joj je 13. siječnja 2010. naplaćena, odnosno od iznosa kredita ustegnuta tzv. ulazna naknada u iznosu od 740,00 EUR, te da joj stoga kredit nije nikada isplaćen u cijelosti, dok su kamate zaračunate na puni iznos. Tužiteljica je isto tako navela da je nepoštena i nišetna odredba o tzv. ulaznoj naknadi jer je ugovorena po principu "uzmi ili ostavi", prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o toj odredbi. Dodala je da ona kao potrošač nije mogla utjecati na tu odredbu, odnosno da se o njoj nije pregovaralo, te da nije navedeno od čega se sastoji naknada, na koje troškove se odnosi, niti kako je određen postotak, slijedom čega smatra da je odredba o spornoj naknadi uzrokovala neravnotežu na njezinu štetu zbog čega je nišetna. Slijedom navedenog, tužiteljica smatra da je navedena odredba Ugovora nepoštena i nišetna u smislu odredaba čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača, te čl. 270. i 296. Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica je, također, navela da je tuženik na štetu tužiteljice bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist, a koja se ogleda u neosnovano naplaćenju naknadi. Tužiteljica je još navela da se obratila tuženiku dopisom od 22. svibnja 2025. sa zahtjevom za restitucijom, te dostavom kreditne dokumentacije i podacima o uplati naknada, te da joj je tuženik dostavio dokumentaciju i podatke, ali da nije udovoljio zahtjevu za restitucijom.

2. Slijedom navedenog tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi nišetnom odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 067-53013433, zaključenog između tužiteljice i tuženika, u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita. Istim tužbenim zahtjevom tužiteljica, nadalje, od tuženika potražuje isplatu iznosa od 740,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. siječnja 2010. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio osnovu tužbenog zahtjeva te je naveo da je po predmetnom Ugovoru o kreditu naplaćena naknada za obradu kredita 13. siječnja 2010. u iznosu od 5.383,50 HRK. Tuženik je, nadalje istaknuo i prigovor zastare. Isto tako je naveo, a imajući u vidu da je tužiteljica Ugovorom o kreditu dobila na raspolaganje 74.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, dok tužbenim zahtjevom traži isplatu u iznosu od 740,00 EUR, da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značenja. Tuženik je, također, osporio status potrošača tužiteljici. U odnosu na odredbu čl. 5. Ugovora o kreditu (troškovi obrade kredita) tuženik je naveo da je u istoj jasno navedeno da se prije isplate kredita korisniku kredita jednokratno odbijaju troškovi u iznosu od 1,00% iznosa kredita, te da je stoga činidba na koju se tužiteljica obvezala u potpunosti određena. Istaknuo je i da je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ugovorna odredba koja je uvjet davanja kredita i koja se iskazuje kroz efektivnu kamatnu stopu, pa da za njezino ugovaranje postoji valjani pravni temelj. Dodao je i da se predmetna naknada izrijekom navodi u odredbi čl. 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/2014.). Tuženik je nastavno naveo da je predmetna odredba Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba, te da su tužiteljica i tuženik o istoj pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora, kao i da su tužiteljici stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja. Pored toga je naveo da je tužiteljici prije potpisivanja Ugovora prezentiran Ugovor i njegovi učinci pa tako i u odnosu na predmetnu odredbu, pri čemu je ukazao i da je Ugovor solemniziran kao i da je tužiteljica potpisivanjem Ugovora iskazala svoju volju za sklapanjem Ugovora pod predloženim uvjetima. Tuženik je, nadalje, naveo i da je prema stavu Suda Europske unije, ako je odredba kojom je banka ugovorila tzv. ulaznu naknadu jasno predložena potrošaču i ako je potrošač shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Dakle, tuženik smatra da je jasno i transparentno prikazao trošak svoje usluge koji nije obuhvaćen ugovorenom kamatnom stopom, a koji je ugovoren u odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu te da je praksa kreditnih institucija operativne troškove (troškovi osoblja, trošak razvoja IT sustava), regulatorne troškove, materijalne troškove (oprema, uredski materijal, informatička oprema, energenti), poštarine i slično, podmirivati kroz posebnu naknadu koja se naplaćuje u postotnom iznosu odobrenog kredita. Konačno, tuženik je naveo da i kad bi bio opravdan zahtjev za povrat plaćenog (što tuženik osporava) da tužiteljici ne bi pripadale zatezne kamate od dana naplaćene naknade. Slijedom navedenog tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i obvezati tužiteljicu da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

4. Tijekom postupka je izvršen uvid u zahtjev za mirno rješenje spora od 22. svibnja 2025. s potvrdom o primitku (str. 3-4 spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 067-53013433 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 30. rujna 2009. (str. 5-10 spisa), presliku isplatnog naloga-obračuna od 13. siječnja 2010. (str. 11 spisa), presliku pregleda prometa za klijenta od 29. svibnja 2025. (str. 13-21 spisa), presliku Odluke o naknada za usluge tuženika od u primjeni od 1. veljače 2005. (str. 66-90 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 153 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

5. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013.,

89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

6. Ovdje valja reći da sud nije provodio daljnje dokaze jer je činjenično stanje dovoljno utvrđeno za odlučivanje o meritumu spora.

7. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj 067-53013433 od 30. rujna 2009. u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita, te zahtjev za isplatu utuženog iznosa od 740,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. siječnja 2010. do isplate. Naime, tužiteljica tijekom postupka tvrdi da je navedena odredba nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega joj je tuženik neosnovano naplatio navedeni iznos od 740,00 EUR.

8. Prije svega valja reći da među strankama nije sporno, a i utvrđeno je uvidom u javno dostupni izvadak iz sudskog registra da je tuženik 14. lipnja 2016. promijenio tvrtku/naziv iz HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. u Addiko Bank d.d.

9. Uvidom u zahtjev za mirno rješenje spora od 22. svibnja 2025. (str. 3-4 spisa) utvrđeno je da se tužiteljica istim obratila tuženiku sa zahtjevom za dostavom dokumentacije te za plaćanjem predmetne naknade tužiteljici. Još je iz potvrde o primitku pošiljke utvrđeno da je navedeni zahtjev tužiteljica uputila tuženiku preporučenom pošiljkom 22. svibnja 2025.

10. Nadalje, među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 067-53013433 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 30. rujna 2009. (str. 5-10 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužiteljica, kao korisnica kredita i založni dužnik, isti sklopila s tuženikom, kao kreditorom te da je istim tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 74.000,00 EUR prema srednjem tečaju za EUR kreditora važećem na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora o kreditu), a radi refinanciranja kredita drugih financijskih institucija. Nadalje je utvrđeno da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa od 6,70% dekurzivno godišnje, te da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci i kamatnim stopama tuženika ili drugog akta tuženika (čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu). Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 19 godina od stavljanja kredita u otplatu, pri čemu se mjesečni anuiteti otplaćuju u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tuženika na dan dospelja, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospelja (čl. 4. Ugovora o kreditu). Uvidom u Ugovor o kreditu isto tako je utvrđeno da je u odredbi čl. 5. istog, između ostalog, ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita. Uvidom u Ugovor o kreditu još je utvrđeno da je isti potvrđen kao javnobilježnička isprava od strane javne bilježnice Ilinke Lisonek pod brojem OV-14317/09 dana 5. listopada 2009. U potvrdi je navedeno da je Ugovor o kreditu, između ostalih, podnijela na potvrdu i tužiteljica, te da je istoj Ugovor pročitao i da je izjavila da prihvaća pravne posljedice koje iz istoga za nju proizlaze i da to odgovara njezinoj volji.

11. Uvidom u presliku isplatnog naloga-obračuna od 13. siječnja 2010. (str. 11 spisa) utvrđeno je da je tužiteljici istog dana naplaćena jednokratna naknada u iznosu od

740,00 EUR (tada 5.383,50 kn). Iz istog obračuna proizlazi i da je predmetnim kreditom zatvoren kredit kod Splitske banke d.d. u iznosu od 63.655,12 kn, kod Privredne banke Zagreb d.d. u iznosu od 24.423,95 kn, kod Banco Popolare Croatia d.d. u iznosima od 90.800,00 kn i 12.750,00 kn, te da je na tekući račun tužiteljice isplaćen iznos od 366,30 kn.

12. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je u bitnom iskazala da je s tuženikom tadašnjeg naziva HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. zaključila predmetni Ugovor o kreditu 2009., a isti je podigla s obzirom na to da su joj bila potrebna novčana sredstva jer joj je umro muž i brinula se o troje maloljetne djece, te misli da je tim kreditom i zatvorila neke druge kredite, ali se točno ne sjeća. Kredit je ugovorila uz valutnu klauzulu u EUR te uz promjenjivu kamatnu stopu, a ne sjeća je li joj zaposlenik tuženika pojasnio na temelju čega se mijenja kamatna stopa. Što se tiče ugovorene naknade za obradu kredita joj je bilo jedino rečeno da tu naknadu mora platiti, međutim nije joj bilo pojašnjeno na što se točno ta naknada odnosi, odnosno koje troškove tuženik tom naknadom podmiruje, a nije joj objašnjeno ni zbog čega je istu naknadu platila baš u utuženom iznosu. Ugovor o kreditu je sastavila banka te ona nije mogla utjecati na pojedine odredbe ugovora, pa tako ni na odredbu o ulaznoj naknadi koju je podmirila kako bi dobila kredit. Ugovor o kreditu je pročitala, međutim kada je pokušala pitati da joj se pojasne neke odredbe dobila bi jedino odgovor da su takva pravila banke, te je taj Ugovor mogla samo prihvatiti ili ne prihvatiti. Ugovor je ovjerila i kod javnog bilježnika, međutim ni javni bilježnik joj nije objašnjavao pojedine odredbe, pa tako ni odredbu o ulaznoj naknadi. Sredstva predmetnog kredita nije koristila za bilo kakvu poslovnu djelatnost, već samo za troškove života nje i njezine obitelji, te neke dugove koje je imala ranije. Konačno je navela da predmetni kredit još uvijek otplaćuje, a predmetnu ulaznu naknadu je platila na način da joj je za istu umanjen isplaćeni kredit.

13. Sud je, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice u bitnim dijelovima u kojima je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

14. Dakle, iz provedenih dokaza je utvrđeno da je tužiteljica s tuženikom zaključila predmetni Ugovor o kreditu, te da je u tom pravnom poslu, dakle prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kredita, imala status potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.; dalje: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da sredstva predmetnog kredita nije koristila za bilo kakvu poslovnu djelatnost, već samo za troškove života nje i njezine obitelji, te zatvaranje dugova koje je imala od ranije. Stoga kraj navedenog, po ocjeni ovog suda, ne proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu zaključen u svrhu koja je namijenjena tužiteljichinoj poslovnoj djelatnosti, odnosno obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja iste, a tuženik nije dokazao drugačije.

15. Sukladno odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 96. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj

ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

16. Nadalje, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005. i 41/2008.; dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

17. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita (tzv. ulazna naknada), te ista predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZZP-a. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač, stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za obradu kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužiteljici uz obvezu otplata mjesečnih obroka, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bila informirana na transparentan i potpuni način te bez koje joj kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (1,00% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi obrade Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer

je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

18. Ovdje još u odnosu na pozivanje tuženika na Odluku o naknadama za usluge HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. koja je u primjeni od 1. veljače 2005. (str. 66-90 spisa) valja reći da se podaci iz iste ne mogu smatrati potpunim informiranjem potrošača, dok je Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/2014.), na koji se tuženik poziva, na snazi od 14. veljače 2014., te se isti, dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije primjenjivao.

19. Slijedom navedenog, utvrđeno je da je ništetna predmetna ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,00% iznosa kredita, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

20. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

21. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja jednokratnih troškova obrade predmetnog kredita (tzv. ulazne naknade), te je stoga tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

22. Kako je tužiteljica s osnove naknade za obradu kredita tuženiku 13. siječnja 2010. platila iznos od 740,00 EUR što je utvrđeno uvidom u isplatni nalog-obračun od 13. siječnja 2010., a što tuženik nije izričito ni osporio, tako je tuženiku naloženo isplatiti tužiteljici navedeni iznos. Na tako dosuđeni iznos tužiteljici su na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od 13. siječnja 2010. do isplate, a imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer proizlazi da je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te da ga je tužiteljici predložio s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate je određena sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

23. Konačno, valja reći da prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga, kako u konkretnom slučaju t. I. ove presude još nije pravomoćna, tako za predmetno potraživanje tužiteljice nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove,

sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a. Stoga je neosnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika.

24. Odluka o troškovima parničnog postupka se temelji na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora (740,00 EUR) i troškovniku stranke, a sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

25. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 609,37 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 18. lipnja 2025. u iznosu od 150,00 EUR (75 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 27. kolovoza 2025. u iznosu od 37,50 EUR (18,75 bodova-Tbr. 8/4 Tarife), sastavljanja podneska od 11. prosinca 2025. u iznosu od 150,00 EUR (75 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 17. rujna 2026. u iznosu od 150,00 EUR (75 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 121,87 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 13,27 EUR i za presudu u iznosu od 60,00 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 682,64 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 30. rujna 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

26. Međutim, tužiteljici nije priznat trošak sastavljanja zahtjeva za mirno rješenje spora od 22. svibnja 2025. jer isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka.

27. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke ove presude.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po odvj. uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu od 60,00 EUR
2. Tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088d-ec719**

Kontrolni broj: **071e4-a7f65-baf05**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.